

РЕШЕНИЕ

№185

гр. Добрич, 02.05.2019 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ДОБРИЧ, в публично съдебно заседание на осми април две хиляди и деветнадесета година, I състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА

ИВАНОВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА САНДЕВА разгледа докладваното от председателя адм. дело № 119/ 2019 г. по описа на АдМС - Добрич и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба вх. № 526/ 13.02.2019 г. на А.С. (Сървър), (AQEEL SARVAR), с ЛНЧ *****, пакистански гражданин, роден на *** г., с място на раждане в Пакистан, с настоящ адрес ***, подадена чрез адв. Христо Евгениев Василев, САК, с адрес *** срещу Заповед № 357з - 323/ 07.02.2019 г., издадена от Директора на ОД на МВР - Добрич, подписана за Директор на ОДМВР – Добрич, съгласно Заповед № 357з – 273/ 2019 г., от комисар ****, Заместник - директор на Областна дирекция на МВР гр. Добрич, с която на А.С. е наложена принудителна административна мярка - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Жалбоподателят заявява, че не оспорва компетентността на органа, но счита оспорения акт за незаконосъобразен, като излага подробни доводи в тази насока, а именно:

На първо място, прави оплакване, че принудителната административна мярка (ПAM) по чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) съдържа три хипотези, като не е уточнено коя точно от тях налага административният орган.

На следващо място, настоява, че Заповедта за налагане на ПAM е издадена в противоречие с материалния закон. В тази връзка сочи, че оспореният акт е издаден, без да се отчете обстоятелството, че жалбоподателят се намира в процедура за предоставяне на продължително пребиваване. Позовава се на Заявление № 538800 – 3477/ 06.12.2018 г., с което е поискал от Директора на ОДМВР – Добрич предоставяне

еднократно на самостоятелно разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 7, във връзка с чл. 24, т. 18 от ЗЧРБ, като е приложил необходимите документи по чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ и документи относно наличието на извънредни обстоятелства по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗЧРБ. Добавя, че на 19.12.2018 г. му е бил връчен отказ по Заявлението, който е обжалвал и по жалбата му е образувано адм. дело № 772/2018 г. по описа на Административен съд – Добрич. Изтъква, че освен че Заповедта не е съобразена с последната процедура, то в самата Заповед въобще не споменато, че лицето се намира в такава процедура.

На следващо място излага доводи, че оспореният акт не е съобразен с действащото Европейско законодателство. В тази връзка прави оплакване, че Заповедта е постановена при нарушаване „правото на изслушване“ на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна в контекста на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни и по – специално на чл. 6 от Директивата. Сочи, че цитираната Директива е в унисон и с разпоредбите на Хартата на основните права на Европейския съюз и по – специално с чл. 41, т. 2, б. „а“, който прогласява „правото на всяко лице да бъде изслушвано преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него.“ Позовава се и на чл. 5 от Директивата, като прави оплакване, че административният орган е знаел, че има семейство, тъй като се е свързал със съпругата на жалбоподателя, а и върху оспорената Заповед е подписът на съпругата му.

Настоява, че Заповедта противоречи и на чл. 8, ал. 1 от КЗПЧОС, като цитира и практика на ЕСПЧ в тази връзка.

Според жалбоподателя административният орган не се е съобразил и не е обсъдил в мотивите си факта, че той и съпругата му имат малолетно дете, като изпълнението на наложената ПАМ би довело до раздялата му с детето. Счита, че Заповедта е непропорционална, поради което се явява в противоречие с чл. 6, ал. 5 от АПК.

Жалбоподателят добавя още, че административният орган е бил длъжен при издаването на Заповедта да прецени налице ли е основание от изчерпателно изброените в чл. 8, ал. 2 от КЗПЧОС, поради което, като не е изследвал това и не е отчел всички обстоятелства по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила.

Иска отмяна на Заповедта поради противоречие с чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, Директива 2008/115/ЕО, чл. 7, чл. 21 и чл. 24 от ХОПЕС и поради несъответствие с чл. 7, ал. 2 от Конвенцията за защита правата на детето и

чл. 8, ал. 1 от КЗПЧОС. При уважаване на жалбата претендира присъждане на сторените по делото съдебно – деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът - Директор на ОД на МВР - Добрич, редовно призован в съдебно заседание, не се явява, представлява се от гл. юрисконсулт ****, който оспорва жалбата.

По искане на ответника е разпитан св. ****, Началник Група „Миграция“ при ОДМВР – Добрич, който обяснява, че жалбоподателят е пристигнал в България със самолет, през Гърция, с Пасаван от Гърция, като добавя, че лицето няма виза за България, няма и свидетелство за съдимост, поради което му е постановен отказ за продължително пребиваване, както и отказ от ДАБ – МС. С оглед тези обстоятелства, споделя свидетелят, жалбоподателят се явява незаконно пребиваващ и следва да напусне страната, при което му е предоставен максималният срок от 30 дена предвид наличието на семейство в България. Признава, че А.С. не желае да избяга, а да се установи в България, като според свидетеля жалбоподателят отговаря на всички условия, но няма свидетелство за съдимост и е влязъл без виза. Дава показания, че знае, че лицето живее в гр. Балчик, живее със семейството си и има дете от съвместния с българската гражданка брак.

По делото е прието като доказателство Удостоверение за сключен граждански брак между А. Сървър и ****, ЕГН *****, издадено въз основа на акт за сключен граждански брак № 0183 от 05.10.2015 г., сключен на 08.04.2015 г. в Пакистан. (л. 17)

От Удостоверение за раждане , издадено въз основа на акт за раждане № 0851/ 20.08.2015 г., се установява, че от брака на А. Сървър и **** е родено на *** г. детето Фавад, с място на раждане - гр. Добрич. (л. 18)

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 30.01.2019 г. с вх. № 357080 – 800 в сектор "Миграция" при ОД МВР - Добрич е получено писмо от Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС), подписано от Началник отдел „ПМЗ – Овча купел“, РПЦ – София, с което на основание чл. 66, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците бива уведомен Сектор „Миграция“ при ОДМВР –

Добрич, че посочените в писмото чужденци, между които и жалбоподателят, са с приключило производство в Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет и спрямо тях следва да се приложат разпоредбите на Закона за чужденците в Република България.(л. 34 – 38)

В резултат е издадена Заповед № 357з – 323/ 07.02.2019 г. на Директора на ОДМВР – Добрич за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В Заповедта е указано, че същата се издава на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) поради това, че на жалбоподателя е отказан статут на бежанец, с приключило производство за международна закрила в ДАБ при МС, притежаващ карта на чужденец с рег. № 826015549, издадена от Регистрационно приемателен център за бежанци гр. София, на 22.10.2018 г. с валидност до 21.01.2019 г.

Административният орган е отразил в Заповедта, че А.С. е имал подадена молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП19633/ 21.04.2017 г. пред ДАБ при МС, като с Решение № 16541/ 04.10.2017 г. Председателят на ДАБ – МС е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А.С.. Посочил е, че е било установено, че отказът на Директора на ДАБ – МС е потвърден на две инстанции, като е цитирал номерата на решенията и делата на АССГ и на ВАС. При така изложените факти е заповядал налагането на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, като е определил срок от 30 дни, в които лицето да изпълни задължението си за връщане.

А.С. е запознат със Заповедта на 07.02.2019 г. (л. 28)

На същата дата с вх. № 357000 – 1062 той е отправил Молба до Директора на Дирекция „Миграция“ – град Добрич, в която оспорва статута си на „незаконно пребиваващ“, като настоява, че преди да бъде взето спрямо него решение за връщане е следвало същия да бъде изслушан, съгласно Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.2008 година. Сочи, че правото на семеен живот е основно човешко право, като изпълнението на решението за връщане би довело до огромни вреди, тъй като би го разделило от жена му и малолетното му дете, за което твърди, че основно той полага грижи, тъй като жена му работи. (л. 29 – 34)

По делото чрез разпечатка от интернет са приложени Решение № 222/ 02.04.2018 г. по адм. дело № 11657/ 2017 г. на Административен съд – София-град, както и Решение № 12897/ 24.10.2018 г. по адм. дело № 8191/ 2018 г. на Четвърто отделение на ВАС, с което е оставено в сила Решението на АССГ. В Решението си съставът на АССГ е приел, че

Мотивите на жалбоподателя да живее в Република България го определят като мигрант по смисъла на Глава II, §62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Поради това правното му положение не може да попадне в обхвата на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Съдът е стигнал до извода, че определянето му като мигрант по смисъла на разпоредбата го изключва от приложното поле на Закона за убежището и бежанците, сред които са и основанията по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. В тази връзка е указал, че правилно е прието от административния орган, че причините, поради които жалбоподателят желае да се засели в страната, са от семеен характер, същият има качеството на член на семейството на гражданин на Европейския съюз и спрямо него са приложими нормите на ЗЧРБ. Добавил е, че производството по ЗУБ не следва да се ползва от жалбоподателя като основание да уреди статута си в страната, както и че съществува правна възможност да уреди пребиваването си на действителното основание, поради което е пристигнал в страната - член на семейство на български гражданин.

След обявяване на настоящото производство за приключило с Решение № 159/ 12.04.2019 г. по адм. дело № 772/ 2018 г. по описа на Административен съд – Добрич е отменен по жалба на А.С. отказът с изх. № 357з – 2774 от 19.12.2018 г. за предоставяне на продължително пребиваване на чужденец в РБ, постановен от Директора на ОДМВР – Добрич. Решението е публикувано на страницата на Административен съд – Добрич и в секция „Съдебни актове“ на ВСС. Срещу съдебното Решение е постъпила касационна жалба.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от

съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Спор по този въпрос няма.

Отказът е издаден в писмена форма, съдържа фактически и правни основания, т.е. мотиви и от съдържанието му може да се разбере, какви са причините, поради които административният орган е постановил процесния акт.

Заповедта е издадена обаче при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон и Европейското законодателство.

С Определението за насрочване съдът е изискал от ответника пълната преписка по издаване на оспорения акт, при което с писмо вх. № 671/ 25.02.2019 г. е изпратена Заповедта за налагане на ПАМ, Молбата от 07.02.2019 г. и писмото на ДАБ – МС, цитирани по – горе. Независимо, че на ответника е указана доказателствената тежест на основание чл. 170, ал. 2 от АПК, други доказателства не са изпратени. Единствено в съдебно заседание е доведен за разпит Началникът на Група „Миграция“ при ОДМВР – Добрич. От самата Заповед се установява, че не са и събирани преди издаването ѝ други доказателства, нито са извършвани други действия, изискуеми от разпоредбите на АПК и ЗЧРБ.

Следва да се отбележи, че общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни са уредени в Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. Както следва от съображение (2) към нея, целта ѝ е да се установи ефективна политика за извеждане и репатриране, основана на общи норми, с цел съответните лица да бъдат връщани по хуманен начин и при пълно зачитане на техните основни права и на тяхното достойнство. Директивата установява общи стандарти и процедури, които следва да се прилагат от всяка държава - членка при връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Според съображение (6), държавите - членки следва да следят за това прекратяването на незаконния престой на граждани на трети страни да се извършва по справедлива и прозрачна процедура. В съответствие с общите принципи на законодателството на ЕС, решенията, съгласно Директивата, следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което следва да се взема предвид. От съображение (13) следва, че използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Следва да се зачитат и основните права и принципи, признати от Хартата на основните права на Европейския съюз - съображение 24. Съгласно чл. 3 от Директива 2008/115: "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин

на Съюза по смисъла на чл. 17, § 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в чл. 2, точка 5 от Кодекса за шенгенските граници - § 1; "незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава - членка на гражданин на трета страна, което не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в чл. 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка - § 2; "връщане" е процесът на връщане на гражданин на трета страна - при доброволно или принудително изпълнение на задължението за връщане в неговата страна на произход или страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености, или трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет - §.3; "решение за връщане" е административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане.

Съгласно чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, държавите - членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в § 2 - 5. Според чл. 6, § 5 от Директива 2008/115, ако по отношение на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на държава – членка, е образувана процедура за подновяване на разрешение за пребиваване или на друго разрешение, предоставящо право на престой, държавата - членка разглежда възможността да се въздържа от издаване на решение за връщане до приключване на процедурата, без да се засяга § 6. В случая административният орган е действал в противоречие с горните разпоредби.

На национално ниво разпоредбите на Директива 2008/115 са транспонирани със Закона за чужденците в Република България. Съгласно чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ една от принудителните административни мерки, налагани на чужденците по този закон е "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", като тази мярка се налага по отношение на чужденец, за който има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по ЗУБ е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано. В случая тази предпоставка е налице, тъй като:

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че А.С. е "гражданин на трета страна" по смисъла на чл. 3, § 1 от Директива

2008/115/ЕО. Както беше вече посочено, не е спорно по делото, че на г-н С. е отказан статут на бежанец или хуманитарен статут, потвърден с цитираните вече съдебни решения. В случая издаденият акт е за "връщане" по смисъла на чл. 3, § 3 от Директива 2008/115/ЕО, поради което неговата законосъобразност следва да бъде преценявана в контекста на общите стандарти и процедури, установени с Директивата за връщане, както и на националните правила, уреждащи правото на защита на гражданите на трети страни, при зачитане на принципите на равностойност и ефективност.

Тълкуването на националните норми и предвид разпоредбите на Директива 2008/115/ЕО, навежда на извода, че при установяване на визирания в разпоредбата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ правопораждащ юридически факт, органът е длъжен да извърши преценка и на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и едва тогава да прецени да наложи или не мярката и съответно какъв да бъде нейният вид. Съобразно нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. По делото липсват доказателства, че от органа са проучени релевантните факти и обстоятелства и същите са отчетени от него при налагане на мярката. Неизлагането на конкретни фактически основания в тази насока, съответно невъзможността те да бъдат извлечени от доказателствата по административната преписка, не дава възможност на съда да извърши контрол на законосъобразността на мотивите на административния орган, които имат отношение не само за вида на мярката, но и за нейната основателност.

В оспорения акт е записано, че на основание чл. 34 от АПК на лицето е дадена възможност да се запознае с преписката и да даде своите обяснения. Всъщност доказателствата сочат, че г-н С. се е запознал, но след издаване на Заповедта. Липсват доказателства в обратния смисъл. Така Заповедта е издадена в противоречие с императивното изискване на чл. 35 от АПК във връзка с чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Текстът на чл. 35 от АПК налага индивидуалният административен акт да бъде издаден, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В оспорения акт са посочени фактическите и правни основания, на които е издаден, но те не са

достатъчни, за да е законосъобразен. Жалбоподателят не спори, че отказът на ДАБ – МС е влязъл в сила, но оспорва обстоятелството, че е незаконно пребиваващ. Настоящият състав счита това възражение за неоснователно. Господин С. е незаконно пребиваващ в страната гражданин на трета държава. Картата му на чужденец е била с валидност до 21.01.2019 г. След тази дата той няма уреден статут за пребиваване в страната. С оглед на това той, по принцип, може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, тъй като с приключване на съдебното обжалване на отказа да му бъде предоставена международна закрила или убежище престава да има право на пребиваване на територията на страната, предоставено му за целите на търсената закрила, а няма данни, на каквото и да е друго основание, да му е предоставено към момента на издаване на Заповедта право на пребиваване. Вярно е, че няма правна норма, която да гарантира на всеки един гражданин на друга държава право на пребиваване в страната. Именно поради това и няма процесуално средство, чрез което да се гарантира защитата на това право. Разпоредбата обаче на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава административния орган, при прилагане на принудителната мярка, в т.ч. и на принудителната мярка "връщане", да отчита всички релевантни за индивидуалната преценка факти и обстоятелства, като спазва принципите на пропорционалност и ефективност. В случая това не е сторено. Административният орган се е позовал единствено и само на влезлия в сила отказ на ДАБ – МС. Същевременно не спори по факта, че лицето има сключен граждански брак с българска гражданка и родено от този брак малолетно към настоящия момент дете. В своя акт обаче не е обсъдил по какъв начин тези факти се отразяват на правното положение на лицето.

От Решението на АССГ се установява, че г-н С. се е запознал с бъдещата си съпруга, българска гражданка, в Норвегия, където получил отказ за закрила през 2013 г. и бил върнат в Пакистан. Там пристигнала и бъдещата му съпруга, с която сключил брак през 2015 г. и тя се завърнала в България. В България, в гр. Добрич, през август 2015 г. съпругата му – **** родила общото им дете, за което по настоящото дело е налице като доказателство удостоверение за раждане. (л. 18) Г – жа Димитрова изпращала покани два пъти, но му е била отказана виза за България. Притеснен за нея, тръгнал за България през Турция, като влязъл в Гърция нелегално, където след процедура по Регламент 604/ 2013 бил приет в страната. От Гърция е влязъл законно, с Пасаван, в България. От показанията на св. **** се установява, че на административния орган са известни фактите за семейство, дете, но тези факти не са обсъдени в Заповедта, както вече беше отразено по - горе. След като жалбоподателят вече се намира на територията на Република България, налагането на ПАМ представлява намеса, както в неговото право на личен и семеен живот, така и в правото на неговата съпруга и дете, поради което тази намеса чрез

ПАМ следва да бъде оправдана от гледна точка на основанията по чл. 52, ал. 1 от Хартата и да е необходима за постигането на преследваната цел. В този смисъл основателно е възражението на жалбоподателя, че при издаване на оспорения акт е нарушен, уреденият в чл. 6 от АПК, принцип на съразмерност при упражняване на правомощията на административния орган. Дори при формално наличие на законови предпоставки за издаване на акт със съдържание като процесния, прилагането на принципа изисква изследване на въпроса дали с този акт и с неговото изпълнение се засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава. Преценката на обстоятелствата, визирани в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, във връзка с принципа на пропорционалност за всеки отделен случай, е от съществено значение при прилагането на мярката. Липсата на данни за извършена такава преценка прави оспорения акт незаконосъобразен.

При издаване на процесната Заповед административният орган не е обсъдил и факта, че с молба от 17.04.2018 г. жалбоподателят е отправил искане с вх. № 538800-880/17.04.2018 г. до ОД на МВР - Добрич за предоставяне статут на дългосрочно пребиваващ. По молбата се произнесъл Директорът на ОД на МВР Добрич, като отказал предоставянето на статут. Отказът бил обжалван и с Решение от 22.10.2018 г. по адм.д. № 232/2018 г. Административен съд - Добрич обявил отказа за нищожен, като постановен от некомпетентен орган и изпратил преписката на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР за произнасяне по искането за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ. Данни за произнасяне не са налице.

Административният орган не е обсъдил и обстоятелството, че със Заявление № 538800-3477/06.12.2018 г. А.С. е поискал предоставяне на еднократно самостоятелно разрешение за продължително пребиваване по реда на чл. 24, ал. 7 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. По това Заявление Директорът на ОД на МВР Добрич е постановил оспорения в съдебно производство по адм. дело № 772/ 2018 г. на Административен съд - Добрич отказ с изх. № 357з-2774 от 19.12.2018 г. с мотиви, че чужденецът не притежава валидна виза, съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, че не е представил свидетелство за съдимост от държавата си по произход и че не са налице извънредните обстоятелства по см. на чл. 24, ал. 7 от ЗЧРБ. Този отказ е отменен към настоящия момент, но срещу съдебното Решение е подадена касационна жалба.

Липсата на обсъждане на горните факти и обстоятелства е довела до издаване на един незаконосъобразен акт. Законодателят е поставил изискване преди издаване на принудителната мярка да се вземат предвид всички производства, свързани с процедури за предоставяне право на пребиваване и едва тогава да бъде наложена конкретната мярка. В случая

Заповедта е издадена, независимо че по жалба срещу отказ с изх. № 357з-2774 от 19.12.2018 г. на Директора на ОД на МВР – Добрич за предоставяне на еднократно самостоятелно разрешение за продължително пребиваване по реда на чл. 24, ал. 7 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, е било вече образувано съдебно производство, наличието на което пречатства произнасяне с принудителна мярка за напускане на страната. Само на това основание дори Заповедта се явява незаконосъобразна.

За пълнота следва да се отбележи, че е основателно и възражението, че нормата на чл. 41, т. 4 ЗЧРБ съдържа три хипотези, като административният орган не е посочил коя от тях като мярка налага, за да знае лицето какви действия следва да предприеме и как да организира изпълнението на своето задължение. Принудителните административни мерки представляват ограничение на поведението на конкретния адресат, затова необходимостта от точно, ясно и конкретно посочване е наложителна и липсата ѝ опорочава административния акт.

Предвид изложеното жалбата се явява основателна, като Заповедта следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора претенцията на жалбоподателя за разноски по делото е основателна, поради което на същия следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., за каквото е отразено плащане в договора за правна помощ и съдействие, както и 10 лв. за платена държавна такса.

Водим от горното, Административен съд – Добрич, I състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба вх. № 526/ 13.02.2019 г. на А.С. (Сървър), (AQEEL SARVAR), с ЛНЧ *****, пакистански гражданин, роден на *** г., с място на раждане в Пакистан, с настоящ адрес ***, подадена чрез адв. Х.Е.В., САК, с адрес ***, Заповед № 357з - 323/ 07.02.2019 г., издадена от Директора на ОД на МВР - Добрич, подписана за Директор на ОДМВР – Добрич, съгласно Заповед № 357з – 273/ 2019 г., от комисар ****, Заместник - директор на Областна дирекция на МВР гр. Добрич, с която на А.С. е наложена принудителна административна мярка - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Добрич да заплати на А.С. /Сървър/ (AQEEL SARVAR) с ЛНЧ *****, пакистански гражданин, роден на *** г. с място на раждане в Пакистан, с настоящ адрес ***, сумата от 710.00 лв. (седемстотин и десет лева), представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: